

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: **A. A.**, narozen „X“,
státní příslušnost Republika Uzbekistán,
t. č. pobytem „X“,
zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem,
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2020, č. j. OAM-798/ZA-ZA11-P15-2019,

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2020, č. j. OAM-798/ZA-ZA11-P15-2019, jímž žalovaný vyslovil, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že žalovaný nepostupoval dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jelikož neprojevil zájem o konkretizaci důvodů pro podání žádosti o mezinárodní ochranu a žalovaný také nedostatečně prošetřil tvrzení žalobce vztahující se k důvodu podání předmětné žádosti, kterým byla obava z násilí ze strany rodiny žalobcovi exmanželky. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 17/2007-66 vztahující se k odůvodnění správních rozhodnutí. Dále žalobce namítal, že zjištění důvodu pro zamítnutí jeho žádosti není odvozeno od jeho výpovědi, ale je opřeno o více podkladů, mezi které patří i podklady hodnotící bezpečnostní a politickou situaci v domovském státě žalobce, například Informace OAMP – Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi. K Informaci OAMP – Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi žalobce namítl, že se jedná o dokument vypracovaný žalovaným, tudíž žalovaný nerozhodl na základě objektivních a nezávislých podkladů, ale na základě svých vlastních úvah a názorů, což svědčí o neobjektivitě při posouzení situace žalobce. Podle žalobce se napadené rozhodnutí přesvědčivě nevypořádal s možností udělení humanitárního azylu, neboť nepřihlíží k individuální situaci žalobce, jemuž byla v minulosti udělena doplňková ochrana. A to na základě důvodných obav žalobce z perzekuce, jelikož mu již v minulosti byla poskytnuta ochrana před domovským státem, což by jej v případě vyzrazení či zjištění této skutečnosti uvrhlo v podezření, že se jedná o politického odpůrce režimu a nacházel by se pod hrozbou mučení, věznění a nelidského zacházení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž zrekapituloval předcházející správní řízení. Dále uvedl, že se situací žalobce dostatečně zabýval a důkladně posoudil všechny skutečnosti, které žalobce uvedl a také se v žalobou napadeném rozhodnutí zcela dostatečně vypořádal se všemi možnostmi udělení azylu žalobci. K námitce žalobce, že mu nebyl udělen humanitární azyl, žalovaný poznamenal, že se adekvátně zabýval možností udělit humanitární azyl, což také zdůvodnil v napadeném rozhodnutí a k námitce neudělení doplňkové ochrany žalovaný konstatoval, že od doby vydání předchozího rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany došlo k zásadním změnám migračních předpisů Uzbekistánu, které bylo nutné v žalobou napadeném rozhodnutí reflektovat. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

Posouzení věci soudem

4. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.
5. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

6. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Dne 6. 9. 2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany a dne 11. 9. 2019 poskytl údaje potřebné k této žádosti. Konkrétně sdělil, že je státním příslušníkem Uzbekistánu, uzbeké národnosti, bez náboženského vyznání a nikdy nebyl členem žádné politické strany ani hnutí a rovněž není nijak politicky aktivní. Dále uvedl, že je rozvedený a má dvě děti. Jeho děti se jmenují H. A., nar. „X“, a K. A., nar. „X“, obě jsou státními příslušníky Uzbekistánu, kde také pobývají. Z Uzbekistánu vycestoval v červenci roku 2012, a to letecky z Taškentu přímo do Prahy na české pracovní vízum. Dále uvedl, že v České republice byl již od ledna 2009 do června 2012, také na pracovní vízum. Ohledně předchozích žádostí o mezinárodní ochranu uvedl, že v České republice o ni požádal v srpnu roku 2016, kdy mu byla udělena doplňková ochrana, ale řízení o prodloužení doplňkové ochrany bylo následně zastaveno. Je zdravotně v pořádku a nemá žádné zvláštní potřeby. Jako důvody své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl zaprvé neshody s rodinou exmanželky, kvůli kterým musel opustit Uzbekistán, jelikož mu její rodina vyhrožovala smrtí. Jako druhý důvod uvedl, že pokud Uzbek zůstane mimo svoji zemi déle než 5 let, tak se dopustí trestného činu, a při návratu do Uzbekistánu by tak mohl mít problémy.
7. Dle protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 5. 3. 2020, jenž byl na žádost žalobce proveden v českém jazyce bez přítomnosti tlumočníka, žalobce k otázce, na základě čeho se domnívá, že se svým pobytem mimo území Uzbekistánu dopouští trestného činu, uvedl, že od známého v České republice slyšel, že jeho kamaráda, který žil dlouhodobě v České republice, po návratu do Uzbekistánu zadrželi na letišti, vyslýchali ho a rovnou ho odvezli do vězení. Později žalobce mluvil s matkou, která žije v Uzbekistánu, a ta mu pověděla, že mluvila s matkou toho zavřeného člověka a ta jí řekla, že je její syn zavřený, a on se raději nemá vracet domů, aby také neskončil špatně. Dle jeho matky stát považuje lidi, kteří dlouho pobývají v zahraničí, za teroristy. Žalobce dále doplnil, že do České republiky přijel v roce 2009, aby byl dál od rodiny, protože se s manželkou rozvedli a pohádali se a on chtěl klid. V červnu roku 2012 jel zpět do Uzbekistánu, jelikož se mu stýskalo po dětech a říkal si, že po 3 letech se všichni už uklidnili, ale bylo to ještě horší a rodina jeho manželky ho chtěla zabít. Jeho tchán mu řekl, že jestli chce žít, musí do konce měsíce odjet. Na otázku, z jakých zdrojů čerpá informace o špatném přístupu státních orgánů k osobám vracejícím se po dlouhodobém pobytu ze zahraničí, odpověděl, že v České republice je komunita lidí z Uzbekistánu, kde se baví o všem možném i o tom, že někdo přišel o pobyt a vrátil se zpět domů, a také to ví od své matky. Dále žalobce uvedl, že informaci o tom, že je zakázáno pobývat více jak 5 let mimo území Uzbekistánu, ví tak na 70 %, a poté uvedl, že člověk se musí po odjezdu někde zaregistrovat, ale on to neudělal. Na doplňující dotaz, proč tak neučinil, odpověděl, že když se v roce 2012 vrátil do České republiky, tak to nechtěl udělat a navíc vyhodil cestovní pas, jelikož byl nervózní, že bude navrácen zpět do Uzbekistánu, neboť po půl roce ztratil pobyt. Poté zde zůstal nelegálně, ale chytili ho a dávali mu opakovaně vízum na

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

měsíc. Když ho poté opět chytili, tak byl umístěn do zařízení v Drahonicích, kde požádal o mezinárodní ochranu a po čtyřech měsících mu byla udělena doplňková ochrana. Netuší, jaký zákon zakazuje pobyt v zahraničí nad 5 let nebo podle kterého se musí v zahraničí registrovat. Po návratu do vlasti by ho zavřeli a vyptávali se ho, kde byl a co tam dělal. Dále žalobce uvedl, že v Uzbekistánu se zákony nedodržují a ve vězení by ho zmlátili, ví to, protože šel do armády a poté k policii, kde mu jednou jeho nadřízený přikázal praštit muže, u kterého byli v bytě, protože vařil drogy a psí maso, on nadřízeného poslechl, ale poté u policie skončil, protože to dělat nechtěl. Žalobce závěrem uvedl, že uzbecké státní úřady ho během jeho pobytu v České republice nekontaktovali a že ani on nekontaktoval je, problémy s uzbeckými státními orgány ani bezpečnostními složkami nemá, v Uzbekistánu nikdy nebyl trestně stíhán ani trestán a nemá jiné důvody k žádosti o mezinárodní ochranu.

8. Dne 26. 5. 2020 byl žalobce seznámen s podklady pro rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, které mimo jiné zahrnují spisový materiál k předchozí žádosti o mezinárodní ochranu č. j. OAM-99/LE-LE05-2016, Informaci OAMP ze dne 11. 2. 2019 – Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Informaci norského Centra informací o zemích původu (LANDINFO) ze dne 20. 12. 2019 – Uzbekistán: Změny v oblasti lidských práv, Informaci MZV ČR ze dne 22. 11. 2017, č. j. 119896/2017-LPTP, Informaci MZV ČR ze dne 7. 3. 2019, č. j. 102817/2019-LPTP a Informaci MZV ČR ze dne 19. 3. 2020, č. j. 109412-6/2020-LPTP. Žalobce se k těmto podkladům nechtěl vyjádřit, ani nic dalšího dokládat či uvádět.
9. Žalovaný následně dne 22. 6. 2020 vydal žalobou napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 14. 7. 2020.
10. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Z jednotlivých žalobních námitek se soud nejprve zaměřil na tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s otázkou naplnění podmínek § 14 zákona o azylu. Soud prostudoval odůvodnění napadeného rozhodnutí a vytýkané nedostatky neshledal. Otázkou udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu se žalovaný podrobně zabýval na straně 7 až 12 napadeného rozhodnutí, kde vysvětlil, proč u žalobce nezjistil žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro přiznání humanitárního azylu. Toto odůvodnění považuje soud za dostatečné a naprosto srozumitelné. V tomto kontextu proto zdejší soud vyhodnotil napadené rozhodnutí jako přezkoumatelné.
12. Soud dále poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaný v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostál, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsal, z jakých skutkových a právních okolností vycházel, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a proč nemohl žalobci vyhovět. Soud proto dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně a plně v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, a je tedy přezkoumatelné.

13. K námitce, že napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, soud připomíná, že potřebný rozsah zjišťování skutkového stavu se v azylovém řízení odvíjí především od tvrzení samotného žadatele o mezinárodní ochranu. V kontextu žalobcem uplatněných tvrzení pak soud shledal žalovaným shromážděné podklady pro rozhodnutí dostatečnými a zdůrazňuje, že žalobce měl ve správním řízení dostatek prostoru k tomu, aby přednesl veškerá skutková tvrzení, která považoval za podstatná. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „... řízení o udělení azylu je ... specifické tím, že tvrzení žadatele o azyl hrají zcela zásadní roli a správní orgán z nich vždy vychází. Obsahují-li skutečnosti obecně podřaditelné azylovým důvodům, hodnotí je z hlediska pravdivosti a opatří si objektivní informace o zemi původu, které pak porovná s údaji sdělenými žadatelem a učiní celkový závěr“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 Azs 111/2005-58, dostupný na www.nssoud.cz). Zdejší soud se s citovaným judikátem plně ztotožňuje a dodává, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval jednotlivými předpoklady pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14b zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalobce tyto podmínky nesplňuje, přičemž detailně rozvedl, z jakých důvodů žalobci mezinárodní ochranu nepřiznal. S přihlédnutím k tvrzením uplatněným ve správním řízení ze strany žalobce hodnotí soud skutkový stav jako zcela dostatečně zjištěný ve smyslu § 3 správního řádu. Z těchto důvodů považuje soud námitku nedostatečně zjištěného stavu věci za nedůvodnou.
14. Soud nepřehlédl ani to, že podle protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí, které se konalo dne 26. 5. 2020, žalobce nenavrl žádné doplnění podkladů, a za dané situace pokládá soud žalobcovo tvrzení o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu za ryze účelové.
15. Soud se následně zabýval tvrzením žalobce, který napadl procesní postup žalovaného, kdy žalobce považuje za nepřipustné, aby podkladem pro vydání rozhodnutí byl důkaz vytvořený žalovaným, konkrétně žalobce poukazyval na materiál Informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky OAMP – Uzbekistán – Bezpečnostní a politické situace v zemi ze dne 11. 2. 2019, který je součástí správního spisu. Soud zdůrazňuje, že v tomto materiálu je jasně obsažena informace o způsobu zpracování daného dokumentu na základě uznávaných a relevantních veřejně dostupných informací, které jsou v textu uvedeny ve formě poznámek a kompletního seznamu zdrojů, včetně internetových odkazů. Dále tato informace obsahuje údaje ohledně jejího vypracování, a to v souladu s Pokyny EU pro zpracování informací o zemích původu a Zprávou EASO k metodice informací o zemích původu. Žalovaný je při vypracování vázán výše uvedenými postupy zpracování. Výše uvedený materiál byl tedy zpracován žalovaným v souladu se shora specifikovanými pokyny, a proto žalovaný mohl z Informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky OAMP – Uzbekistán – Bezpečnostní a politické situace v zemi ze dne 11. 2. 2019 vycházet. Dále je třeba zmínit, že žalovaný nevycházel pouze z této jím zpracované informace, ale opatřil si i jiné zprávy o Uzbekistánu, které byly zpracovány na žalovaném nezávislými orgány či institucemi. Daná žalobní námitka je proto nedůvodná.
16. Podle § 12 zákona o azylu platí, že „[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
  - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

b) *má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*“

17. Z § 14 zákona o azylu vyplývá, že nebude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
18. Ve vztahu k věcnému posouzení žalobcovy žádosti soud opakuje, že žalobce uvedl jako důvody této žádosti, že se nechce vrátit zpět do Uzbekistánu, jelikož se obává násilí ze strany rodiny exmanželky a také se domnívá, že se svým pobytem nad 5 let v zahraničí dopustil v Uzbekistánu trestného činu a mohl by skončit ve vězení.
19. Soud poukazuje na to, že žalobce o mezinárodní ochranu požádal poté, co na území České republiky pobýval nelegálně, tedy bez cestovního dokladu a pobytového oprávnění, neboť pozbyl doplňkovou ochranu na území České republiky. Soud shledal, že hlavním důvodem žádosti o mezinárodní ochranu byla legalizace žalobcova pobytu na území České republiky. To ostatně odpovídá zjištěním, která učinil žalovaný v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Problematikou legalizace pobytu jako důvodu žádosti o udělení mezinárodní ochrany se již nespočetněkrát zabýval Nejvyšší správní soud, který setrvale judikuje, že legalizace pobytu není zákonným důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ani důvodem hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona, podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005-43, *„[i]nstitut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu. Udělení azylu lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek.*“ (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, nebo ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94).
20. Po zevrubném prostudování jednotlivých tvrzení, která žalobce uváděl ve své žádosti o mezinárodní ochranu a posléze ve správním řízení, tak dospěl soud k závěru, že žalobce neuvedl žádnou skutečnost, z níž by bylo možno dovodit, že by v zemi svého původu (v Uzbekistánu) vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Soud se ztotožnil i se závěrem žalovaného, že žalobci nesvědčí ani důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. obava z pronásledování z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě jeho návratu do vlasti. Za azylově relevantní důvod ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu nelze podle názoru soudu považovat žalobcovu snahu legalizovat svůj pobyt na území České republiky.
21. Žalobce dále v průběhu správního řízení uvedl jako důvod svého odchodu z Uzbekistánu problémy s rodinou své exmanželky. Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65). Pronásledovatelem ve smyslu zákona o azylu sice může být i nestátní původce (např. skupina věřitelů či jiné soukromé osoby), ovšem jen tehdy, pokud státní orgány nejsou (systémově) schopny nebo ochotny poskytnout ochranu před Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pronásledováním nebo vážnou újmou (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004-48). V případě žalobce ale jde zjevně o „jen“ obavy ze strany rodinných příslušníků jeho exmanželky. Z ničeho přitom nevyplývá, že by případně nemohl využít prostředků ochrany ve své zemi (srov. nedávno k situaci v Uzbekistánu usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 9. 2020, č. j. 4 Azs 82/2020-50, bod 19).

22. Zdejší soud dále připomíná, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2004, č. j. 7 Azs 64/2003-39, platí, že *„[d]ůvody pro udělení azylu je třeba ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumat ve vztahu k okolnostem, za nichž žadatel o azyl zemi opustil. Je proto právně irrelevantní, jaké jsou poměry v zemi původu v době, kdy probíhá správní řízení nebo jaké poměry tu budou v době, kdy by se žadatel o azyl do země vrátil.“*
23. K námitkám směřujícím proti neudělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu soud předesílá, že žalobce by si měl uvědomit, že na udělení této formy mezinárodní ochrany nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení a jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38). Zdejší soud se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že mu svědčí azyl z humanitárních důvodů. Soud nepovažuje žalobcem tvrzené důvody (neshody s rodinou exmanželky, dlouhodobý pobyt v zahraničí) za případ hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu. Z judikatury Nejvyššího správního soudu totiž jednoznačně vyplývá, že za důvod hodný zvláštního zřetele lze považovat pouze závažné okolnosti, jako jsou např. vysoký věk, zdravotní stav u osob zvláště těžce postižených nebo nemocných, příchod z oblastí postižených humanitární katastrofou apod. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55). Žádné takto závažné skutečnosti však žalobce netvrdil, ani nebyly v průběhu správního řízení zjištěny, a proto soud plně souhlasí se žalovaným v tom, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona. V tomto směru žalovaný zcela vyhověl požadavkům vyplývajícím z žalobcem uváděné judikatury. Daná námitka není důvodná.
24. K námitce žalobce, že žalovaný neposoudil individuální situaci žalobce s ohledem na skutečnost, že žalobci byla v minulosti udělena doplňková ochrana, soud uvádí, že žalobci byla doplňková ochrana dle § 14a zákona o azylu udělena v roce 2017 s platností na dobu 24 měsíců. Důvodem pro udělení mezinárodní ochrany byla skutečnost, že žalobce mohl být na základě tehdejších informací o situaci navrátilých se občanů Uzbekistánu do vlasti a tehdejších migračních předpisů Uzbekistánu vystaven ze strany uzbeckých státních orgánů nelidskému či ponižujícímu zacházení, mučení nebo trestu. Žalobce o doplňkovou ochranu přišel v roce 2019 poté, co sice požádal o její prodloužení, ale posléze se bez závažného důvodu nedostavil k pohovoru ohledně této žádosti.
25. Soud v této souvislosti poukazuje na Informaci MZV ze dne 19. 5. 2020, č. j. 109412-6/2020-LPTP, podle které byla k 1. 1. 2019 zrušena výjezdní doložka (resp. výjezdní vízum) a dochází k vydávání nových cestovních pasů. Uzbecké úřady se dříve stavěly negativně k legálním dlouhodobým výjezdům svých občanů do zahraničí a hrozily sankcemi, ale nyní od této praxe upustily. Registrace u zastupitelského úřadu v zahraničí není povinná, pouze se doporučuje. Při registraci není vydáno žádné potvrzení ani záznam do cestovního dokladu a lze se zaregistrovat i se zpožděním. Neúspěšní žadatelé o

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

mezinárodní ochranu mohou být po návratu do Uzbekistánu vyslýcháni ohledně informací, proč byla podána žádost o azyl.

26. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že nijak neinformuje zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu o žádosti jím podané a tato skutečnost ani nijak nevyplývá z jeho cestovního dokladu ani z jiných dokumentů vydávaných neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu pro případ jejich návratu do vlasti. Z výše uvedených informací vyplývá, že od doby poskytnutí mezinárodní ochrany žalobci v roce 2017 došlo k zásadním změnám v přístupu uzbeckých úřadů k možnosti vycestování i k dlouhodobým pobytům občanů v zahraničí. Soud dále zdůrazňuje, že otázka poměrů v Uzbekistánu je pak dosavadní judikaturou již řešena, je řešena jednoznačně a není důvod k judikatornímu odklonu. Podle této judikatury již poměry v Uzbekistánu neodůvodňují obecné přiznávání doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, čehož se žalobce domáhá. V tomto ohledu zdejší soud odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2018, č. j. 6 Azs 291/2018-25, ze dne 23. 8. 2019, č. j. 5 Azs 392/2018-30, ze dne 17. 6. 2020, č. j. 4 Azs 51/2020-30, a ze dne 14. 6. 2020, č. j. 10 Azs 12/2020-40, ve kterých se Nejvyšší správní soud rovněž vyjadřoval k situaci v Uzbekistánu. Z těchto důvodů považuje soud tuto námitku za nedůvodnou.
27. Soud shrnuje, že žalobce během řízení o udělení mezinárodní ochrany neuvedl jediné tvrzení, jenž by bylo relevantní z hlediska udělení některé z forem azylu nebo doplňkové ochrany podle zákona o azylu. Žalovaný při svém rozhodování zohlednil všechny podklady pro rozhodnutí, které si opatřil, a vztáhl je k aktuální situaci žalobce, s jehož tvrzeními se řádně vypořádal. Není tedy pravdou, že by bylo napadené rozhodnutí vydáno na základě nedostatečného posouzení jednotlivých důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný naopak v tomto ohledu nijak nepochybil.
28. Z výše uvedeného vyplývá, že soud neshledal namítaná porušení právních předpisů a napadené rozhodnutí vyhodnotil jako dostatečně odůvodněné (přezkoumatelné), vycházející z náležitě zjištěného skutkového stavu a jeho odpovídajícího hodnocení (zákonné). V mezích žalobních bodů vyhodnotil soud žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 22. února 2021

Mgr. Ladislav Vaško, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)